

Göç Mevsimi Sarısı

— *eyyup* · 10 Mayıs 2011

Bu soğuk nereden çıktı bilmem ki? Bu akşamüstleri bir tuhaftır buralarda. Ağaç dalları sizinle konuşur. Sarı yapraklar kulaklarınıza sonbaharın her tonundan şarkılar fısıldar. Bulutlar bir mahya misali kentin tepelerine tutturulmuşlardır bu soğuk akşamlarda. Uzaktan bir cami silüet' i bana Koca Tepe Camisini hatırlatır. Akşam dönüşlerinde bazen şehrin bu kesiminden bulutların göçlerini seyrederim. Eski tablolardan fırlayıp çıkmışçasına renklerin her türlüşünü taşıyan bu göç mevsimi bulutları hep hüznlendirir beni. Güneş bir portakal edasına bürünür. Acemi bir ressamın fırçasında rastgele boyanmış yüzü kırmızının her tonuna bürünmüştür. İşte akşamın bu demlerinde sonbahar rüzgârına kapılıp uçuşan yaprakları düşünürüm. O yapraklar bazen bana benzer, bende arasıra onlara dönüşürüm. Göçmen kuşlarda düşer aklıma. Onları da kendime yakın hissedirim ama en fazla yapraklar bana benzer.

Yapraklar, ağaçları en son terk eden can yoldaşlarıdır. Soğuklar iyice bastırmadan, kanları canları çekilmeden yerlerinden kımıldamazlar. Yeşilden uzaklaşan tenleri yavaşça sararıp solmaya başladı mı bilin ki bulutlarında yapraklara eşlik etme zamanı gelmiştir.

Sonbahar yapraklarını nedenini bilmeden sevdiğim her şey için severim. Hani başınızı ağrıttığını bildiğiniz halde içki içip sarhoş olduğunuz haller vardır ya işte o tür biçim de severim solgun yaprakları. Sonbahar sadece solan yaprakların sert esen rüzgârların mevsimi değildir. Bu mevsim çiçeklerinde mevsimidir. Özellikle de nergislerin mevsimidir. Narkissos isimli bir efsane kahramanın adını taşıyan bu çiçek bir yolunu bulup bu akşam şehrin bir köşesinde yerini alır. Sonbahar tuhaf bir mevsimdir. Göç mevsimi olması nedeniyle duygularda göçer durur. Bir sonbahar akşamında şehrin bu köşesinde aklıma, efsanede olduğu eriyip tüm ağaçların özüne karışmak düşer. Bir ağacın özüne girdiniz mi yapraklara erişmek artık an meselesidir.

Sonbahar yaprakları nazlı uçuşlarını tango yapan bir kız kıvraklığına nasıl büründürür. Her ne zaman tango ya da başka bir dans yapan birilerini görsem aklıma sonbahar yaprakları gelir. Uzaktaki cami silüet' i iyice görünmez olup, gökyüzündeki renk aspası simsiyah bir tülle tamamen kaplandığı zaman anlarım ki yaprakların tangosu sona yaklaşmıştır. Şehrin bu deminin son anlarıdır yaklaşan. Mızraklara dizilmiş mumlar misali sokak lambaları yanar. Titrek ışıkları altında göç mevsiminin son sahneleri sergilenir. Gelip geçen arabaların çirkin sesleri sanattan anlamayanların homurtularını hatırlatır bana.

Şehir artık iyice seçilmez oldu. Akşam rüzgârı dallara sıkı sıkı sarılmış son yaprakları da yerlerinden ayırma niyetine iyice bürünür. Zalim tavırı ile eser de eser soğuk bir rüzgâr. Uzaktan rüzgâra dayanamayıp yere düşen bir yaprağın sessiz çığığını duyarım. Sessiz ama vakur bir halde verir son nefesini bu cesur yaprak.

Yapraklarda insanlar gibi rüzgârla üşür. Titrer. Donar soğuktan. Bir akşam şehre zerrelere halinde yağın gökyüzü ile ruhunu teslim eder bir insan gibi. Gözümde bir damla yaş düşer içim ürperir elem dolarım. Yapraklarda yere düşüp aralarından ayrılan kardeşleri için üzürlü mi? Gözyaşı dökerler mi? Aklımda bu cevapsız sorularla birlikte sırtımı şehre çevirip geri dönüş yoluna koyuluyorum.

Bu kıyıma daha fazla tanıklık etmeye artık bir son vermek istiyorum